

H A R O L D R O B B I N S

TARINANISKIJÄ

Harold Robbins

Tarinaniskijä

Suomentanut Renne Nikupaavola

SAGA Egmont

Tarinaniskijä

Translated by Renne Nikupaavola

Original title: *The Storyteller*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1985, 2021 Harold Robbins and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726620078

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Prologi

Pelko on kivun korvike. Se tulee ensin. Sitä katsoo taustapeiliin ja sitten sivuikkunasta ulos. Ajaa kolmeakymmentä mailia tunnissa, oikealla kaistalla, kohti Wilshiren liittymää San Diegon pikatiellä. Kaikki on kunnossa. Sitten iso rekka-auto porhaltaa vierelle, kiilaa vasemmalta kaistalta eteen, pyrkii edellä liittymästä ulos.

”Typerys!” minä sanoin ja poljin jarrua päästäkseni rekan eteeni. Silloin juuri pelko alkoi. Rekka oli yhä vierelläni, poljin jarrua lujemmin. Pelko alkoi kouria sisuksia ja kurkkua. Rekka kallistui minua kohti, kohosi yläpuolellani kuin harmaa esihistoriallinen hirviö. Käänsin ohjauspyörää poispäin.

Näytti siltä kuin se olisi hitaalla liikkeellä kaatunut minua kohti. Luullakseni kiljuin pelosta. ”Sinähän tapat minut, senkin paskiainen!”

Rekka taittui linkkuun, käänsi minua kohti kuusi häikäisevää, sokaisevaa valonheitintään. Sitten pelko oli poissa, tilalla oli kivun tuska, ja minä kiljuin jälleen, kun miljoona naulaa terästä rymisi alas suistaen minut pimeään.

Avasin silmäni teho-osaston putkivalojen alla. Hoitajatar tuijotti minua. ”Miten jouduin tänne?” kysyin.

”Ambulanssi toi”, hän sanoi lyhyesti. ”Oma lääkärinnekin kävi täällä.” Hän kääntyi ja huusi toiselle lääkäreistä: ”Hän on hereillä.”

Lääkäreitä oli kaksi, mies ja nainen. Mies vilkaisi minua ja kääntyi sitten pois jättäen naisen vierelleni.

"Mitä se hemmetin rekka teki minulle?" kysyin.

"Teillä on lonkanmurtuma, mutta olisi voinut käydä pahemminkin", hän sanoi lohduttavasti. "Ei sen luulisi estävän työntekoa, eihän se ole kirjoituskätenne."

Hän oli nuori lääkäri, oikein sievä, kyllin sievä tuijotettavaksi television lääkärisoopasarjoissa. Katsoin häntä. "Selvä. Pystyn siis kirjoittamaan", sanoin. "Mutta miten on naimisen laita?"

Tyrmistys näkyi hänen kasvoillaan, sitten hän vastasi ihan asiallisesti: "Se on ongelma. Nähkääs, murtuma on sellaisessa paikassa, että ette voi liikutella lantiotanne senlaatuista toimintaa varten."

Hymyilin hänelle. "Entä suuseksi?"

Hän tuijotti minua. "Te olette sairas."

"Tiedän sen", sanoin. "Mutta ei se liity mitenkään lonkkamurtumaan."

Hän lasi rauhoittavasti kätensä käsivarrelleni. "Te paranette kyllä. Me valmistaudumme siirtämään teidät yksityishuoneeseen."

Ihmettelin. Minusta tuntui, että olin ollut siellä vasta vähän aikaa. "Mitä kello on?"

"Melkein kymmenen aamulla", hän sanoi. "Teidät tuotiin tänne yhdentoista maissa eilen illalla."

"Olinko minä sammuksissa niin kauan?" kysyin.

"Ei se mitään", hän vastasi. "Teillä oli kovat kivut. Me pistimme teihin torkkua sen verran, että sieditte tutkimukset ja kuvaukset, ja toimimme teidät sitten takaisin tänne alas ja liitimme letkuihin ja monitoreihin."

"Olinko niin huonona?" kysyin.

"Ette oikeastaan", hän sanoi. "Mutta meidän pitää varjella mainettamme. Emme halua, että kukaan potilas kavalasti kuolee käsiimme vähäisempäänkään vaivaan."

"Sepä rauhoittavaa", sanoin sarkastisesti.

"Ei teillä todellakaan ollut mitään vaaraa", hän sanoi.

Hän punastui. Katsoin häntä. "Miksi olitte niin varma siitä?"

"Sillä hetkellä, kun pistimme teihin Demerolia, te saitte erektion ja aloitte puhua tuhmia."

"Miten tuhmia?"

Nyt hän nauroi. "Sangen tuhmia." Hän vilkaisi, oliko ketään lähellä. "Samanlaisia kuin kirjoissanne. Minun olisi pitänyt hypistellä teitä, imeä teitä, naida teitä ja yhtä ja toista muuta, mitä en viitsi sanoa."

"Ihanko totta", minä sanoin. "Entä mitä te teitte asialle?"

"En mitään. Laitoin vain teidän jalkanne vetoon yhdessä ortopedin kanssa. Sitten te olitte unessa, ja se oli ohi."

"Ei millään pahalla", minä sanoin. "Saatte uuden tilaisuuden sitten, kun olen siellä yksityishuoneessa."

"Minä olen teho-osastolla", hän sanoi. "En koskaan käy ylhäällä yksityishuoneissa."

"Koskaan?" kysyin.

"Vain joskus", hän sanoi. Hän katsoi minua. "Minulla on monta teidän kirjaanne kotona. Viitsisittekö kirjoittaa niihin omistuksen?"

"Totta kai", sanoin. "Mutta vain, jos tuotte ne huoneeseeni."

Hän ei vastannut. Katselin, kun hän kääntyi kahden hoitajan työntäessä pyöräpetin vuoteeni viereen. Hän kääntyi taas minua kohti. "Me siirrämme teidät nyt." Osoitin vetolaitetta oikean polveni yläpuolella ja nilkan alla. "Miten siirrätte tuon?"

"Kyllä me osaamme", hän sanoi. "Ottakaa vain rennosti ja antakaa meidän tehdä työmme. Koetamme olla satuttamatta teitä kovin kovasti."

"Ei teidän tarvitsisi olla noin rehellinen", minä sanoin. "Valehtelisitte mieluummin ja antaisitte uuden

huumepeikin.”

”Älkää olko vauva”, hän sanoi hoitajien siirtäessä minua pyöräpetille lakana allani.

Tunsin kivun vihlaisun ja haukoin henkeä. ”Paska!” ”Se on ohi”, hän sanoi. ”Eihän se niin pahasti tuntunut.”

”Lupauksia, lupauksia”, minä sanoin.

Hän kumartui ylitseni ja pyyhki viileällä pesulapulla kasvojani. ”Te olette okei”, hän sanoi.

”Niin tekin”, minä sanoin, kun hoitajat lähtivät työntämään pyöräpetiä pois.

Tunsin oloni typeräksi heidän lykkiessään minua pitkin käytäviä, kun makasin siinä selälläni katsellen vetolaitteessa riippuvaa kinttuani ja kattoa sen yläpuolella. Näin silmännurkastani ihmisten väistyvän päästääkseen meidät ohi; olin hämilläni, vaikka tajusinkin, etteivät useimmat kiinnittäneet minuun mitään huomiota. Tämä oli normaalia elämää sairaalassa. Suljin silmäni. Minun ei tehnyt mieli katsoa ketään, joka katsoi minua. Olin saanut tarpeekseni.

Oudolla tavalla pyörien raksutus käytävien kivilattioilla palautti mieleen maanalaisen pyörät kiskoilla vuosia sitten. En tiennyt. Ehkä torkahdin. Torkahdin aina seistessäni maanalaisessa selkä ovea vasten, tungoksen pidellessä minua pystyssä. Sitten heräsin, kun väki virtasi ulos 42. kadulla, ja menin muiden mukana asemalle ja ylös kadulle kohti toimistoa, jossa olin työssä.

Heinäkuu ja elokuu olivat aina paskamaisia maanalaisessa. Kuumuus ja hiki sekoittuivat tuulettimen löyhyttämäksi tyypilliseksi hajuksi. Matkustin aina paitahihasillani, takki ja solmio käsivarrella. Olin siihen aikaan seitsemäntoista ja kesätöissä Daily Newsissa. Erityisen kuuma oli sinä päivänä, jolloin tapasin sen tytön.

Takana oleva tungos painoi häntä tiiviimmin minua vasten. Hän katsoi minua kasvoihin. "Jos voisitte siirtää kätenne rinnalta sivulle, saisin hiukan enemmän tilaa."

Nyökkäsin ääneti ja siirsin varovasti käsivarttani niin, etten pudottanut takkia ja solmiota. Hän hymyili minulle kiitoksen ja kääntyi sitten selin minuun. Juna lähti asemalta, ja vaunujen tavanomainen huojahtelu alkoi kiihtyä. Luullakseni minulla alkoi seistä alle puolessa minuutissa.

Tunsin hien alkavan valua kasvoiltani paidankaulukselle. Vilkaisin alas. Hänen pakaransa olivat tiukasti minua vasten. Koetin ajatella muita asioita, mutta mikään ei auttanut. Seisokillani alkoi olla yhä ahtaampaa housuissani. Koettaen salata häneltä ahdinkoni minun onnistui pistää käteni housuntaskuun ja oikaista kikkelin varovasti mukavampaan asentoon suoraan ylöspäin sepalukseni sisäpuolella. Vilkaisin häntä jälleen. Alkoi tuntua paremmalta. Arvelin, ettei hän ollut huomannut mitään.

Sitten juna pysähtyi tunneliin asemien välille, valot sammuiivat, ja varavalot alkoivat tuikkia himmeän keltaisina. Tyttö vilkaisi minua olkapäänsä yli. "Oletteko mukavasti?" hän kysyi.

Nyökkäsin. Minun täytyi keskittyä. En saanut puhua liikaa. "Hienosti", sanoin.

Hän hymyili minulle vilkkuvien valojen hämyssä. "Tunnen teidät itseäni vasten."

Katsoin häntä. Ei hän näyttänyt vihaiselta. "Anteeksi", sanoin.

"Ei se mitään", hän sanoi. "Ette uskoisikaan, miten monet miehet tekevät niin maanalaisessa." Hän odotti minun vastaavan, mutta en tiennyt, mitä sanoa. Hän nyökkäsi. "Te olette jo neljäs tällä viikolla. Useimmista en

pidä, he ovat sikoja. Mutta teitä en pane pahakseni, näytätte mukavalta ja siistiltä.”

”Kiitos”, minä sanoin.

Hän katsoi minua. ”Joko tuli?”

Pudistin päätäni. Ei.

”Haluaisitteko?” hän kysyi.

Tuijotin häntä, mutta ennen kuin ehdin vastata, tunsin hänen kätensä siirtyvän hänen taakseen ja tarttuvan kiveksiini housujen läpi. Eikä muuta tarvittu.

Samalla hetkellä juna nytkähti liikkeelle, valot syttyivät, ja ajettiin asemalle. Polveni tuntuivat muuttuvan hyytelöksi, kun orgasmi läiski kikkeliäni vatsaani vasten. Roikuin kiinni tangossa ollakseni kaatumatta, kun tunsin kuuman, tahmean nesteen leviävän alusvaatteisiini.

Sitten ovet avautuivat junan vastakkaisella puolella, ja hän kääntyi minuun päin ja hymyili. ”Se oli kivaa”, hän sanoi ja astui ulos avoimesta ovesta.

Katselin häntä roikkuen yhä tangon varassa hänen mennessään väen seassa asemalle. Olisin seurannut häntä ja koettanut tehdä treffit, mutta en kyennyt liikkumaan. Sitten tunsin märkyyden imeytyvän housujeni läpi pidellessäni takkia sylissäni.

Koetin tavoittaa hänen katseensa, kun hän käveli asemalaiturilla junan lähtiessä taas liikkeelle. Mutta sinne hän jäi ikkunoiden vilistäessä vikkelästi pois päin.

”Paska!” minä ajattelin. Olin todella typerä. Se oli ollut käden ulottuvilla, ja olin haaskannut sen. Minun olisi tarvinnut vain puhua hiukan enemmän eikä seistä siinä toopena. Räpytin silmiäni katsoakseni aseman suuntaan, mutta kun avasin ne, näinkin koipeni vetolaitteessa.

Katsoin ympärilleni huoneessa. Se oli yksityishuone. Haalistuneen siniset seinät ja katto. Kuulin kenkien kopsetta lattiaa vasten, käänsin päätäni ja näin

hoitajattaren tulevan minua kohti märkä pesulappu kädessään.

Hän oli kodikkaan näköinen nelikymppinen daami. Hän ojensi pesulappua minulle. "Peskää intiimit paikkaanne."

"Miksi?" kysyin ottaen lapun.

"Te näitte unta nukkuessanne", hän sanoi. "Mutta olkaa ihan huoletta. Se on aivan normaalia, kun on saanut pari kivuntappopiikkiä."

"Muistan vain sen, kun minut siirrettiin pyöräpetille alhaalla."

"Te nukuitte, kun teidät tuotiin tänne."

"Muistan, että se kärry toi mieleeni maanalaisen", sanoin. "Se on outoa."

"Peskää nyt ja unohtakaa se", hän sanoi. "Te nukuitte yli kolme tuntia, ja oman lääkärinne pitäisi tulla minä hetkenä hyvänsä."

Vajaan viiden minuutin kuluttua Ed astui huoneeseen. Hän vilkaisi vetolaitettani ja veti tuolin vuoteen viereen. "Sinulla oli hyvä onni", hän sanoi.

"Hauskaa, kun olet sitä mieltä", sanoin sarkastisesti. "Lonkka on vittumaisen kipeä."

"Olisi voinut käydä pahemminkin. Sinun murtumasi paranee aikanaan, mutta olen nähnyt sellaisiakin, jotka olisivat panneet sinut pyörätuoliin loppuiäksesi." Katsoin häntä. Näin ensi kerran väsymyksen hänen hailakan sinisissä silmissään, jotka verestivät unen puutteesta. "Anteeksi", sanoin. "Taisin pilata sinun päivällistreffisi."

"Ei se mitään", hän sanoi. "Sinä joudut olemaan poissa liikenteestä jonkin aikaa, joten voit lähettää jotakin reservikarjastasi."

"Kuinka kauan paraneminen kestää?"

"Vaikea sanoa. Kaikki tapahtuu vaiheittain. Alkuun pysyt sairaalassa tässä vetolaitteessa noin viikon, kunnes varmistamme, että luut asettuvat kohdalleen. Sitten voit

lähteä kotiin. Aloitat hyvin hissukseen. Kävelet varoen, telineen kanssa, myöhemmin kainalosauvojen, aina hitaasti ja hiukan kerrallaan, ja olet paljon levossa ja pitkälläsi. Suunnilleen kuukauden kuluttua otetaan lisää kuvia. Jos kaikki sujuu hyvin, annamme sinun sitten liikkua hiukan enemmän, mutta edelleenkin sauvoilla. Kuukauden kuluttua siitä lisää kuvia, ja murtuman pitäisi olla parantunut. Sitten kävelet hiljaksen vielä muutaman kuukauden yhden kainalosauvan tai kepin avulla, kunnes olemme varmoja, että rustot ja lonkkanivel ovat kunnossa. Sen jälkeen voit palata normaaliin rutiiniin.”

Laskin aikoja yhteen. ”Puoli vuotta?” ”Suunnilleen”, hän sanoi.

”Voinko tehdä töitä?” kysyin.

”Kyllä kai”, hän sanoi. ”Mutta sinulla on jatkuvasti kipuja, joten tahtia täytyy hidastaa.”

”Miten kauan kestää, ennen kuin kivut ovat poissa?”
”Jos ne olisivat jonkin asteikon mukaan nyt kymppissä, kolme kuukautta vähentää ne ehkä viiteen, ja kun olet täysin toipunut, lukema on alentunut kahden ja yhden välille, mutta se on asia, jonka kanssa opit elämään. Ei se haittaa mitään sinun puuhiasi.”

Katsoin häntä. Tämä oli yksi asia, jonka vuoksi kunnioitin häntä – hän sanoi totuuden. Ei mitään kaunistelua. ”Aikatauluni menee kyllä vituksi”, sanoin.
”Tämän viikon lopulla minun piti viedä yhden TV-sarjan synopsis. Viikkoa myöhemmin piti olla artikkeli yhdelle englantilaiselle lehdelle. Sitten minun oli tarkoitus panna alulle uusi kirjani ja kirjoittaa sen ensimmäinen osa kolmessa kuukaudessa.”

”En usko että selviydyt siitä aikataulusta”, hän sanoi vakavasti. ”Mutta mitä murehdittavaa sinulla on? Edellinen kirjasi on yhä listalla ja on ollut jo toista vuotta.”

”Toista vuotta minä olen kuluttanut rahojakin, jotka sain siitä. Täytyy pitää isoa masiinaa rullaamassa.” Hän vaikenä hetken ja nyökkäsi sitten. ”Niinpä varmaan. Elämä pikakaistalla ei ole halpaa. Asunto täällä, Beverly Hillsissä, toinen Ranskan Rivieralla, huvila ja pursi, ja talvipaikka Acapulcossa ... miten sinä oikein selviät?”

”Siten kuin sinäkin”, sanoin. ”Paiskin töitä.”

”Sinä tärveät myös paljon rahaa viinaan, juhliin, huumeisiin ja tyttöihin. Rajoita hiukan sitä, niin säästät paljon rahaa.”

”Sinä alat kuulostaa Paulilta, minun lakimieheltäni. Kumpikaan teistä ei ymmärrä sitä, että juuri kuorutus sitoo kakun kokoon ja tekee sen nautittavaksi. Ei pelkkä rahan kasaaminen pankkiin tuota mitään hupia. Ainakin minä tuhlaan rahani elämäntyylisiin, joka tuottaa minulle iloa ja nautintoa.”

”Mutta sinun on silti tehtävä töitä”, hän sanoi. ”Entä sitten? Eikö sinunkin?”

”Kyllä”, hän sanoi. ”Mutta ihmiset eivät ajattele sinusta sillä lailla.”

Nauroin. ”He ajattelevat kirjojani ja luulevat, että kirjani ja minä ovat yksi ja sama asia.”

”Tarkoitatko, että olet aina toiminut noin? Ihan alussakin?”

”Aina”, sanoin. ”Ehkä enemmänkin.”

I Osa

1942

1

"Joe!" Hänen äitinsä ääni kajahti vaimeasti makuuhuoneen suljetun oven läpi. Hän käänsi hitaasti kylkeä ja tirkisti vuoteen vierellä olevaa herätyskelloa. Se näytti yhtätoista. Hän kääntyi uudelleen ja peitti päänsä tyynyllä.

Tällä kertaa äidin ääni kuulosti kovemmalta. Hän kurkisti tyynyn alta. Makuuhuoneen ovi oli auki, ja hänen Motty-serkkunsa seisoivat hallissa oven ulkopuolella. Joe tuijotti häntä. "Mitä helvettiä sinä täällä teet?"

"Äitisi kaipaa sinua."

"Kuulin kyllä", Joe sanoi hyökkävästi. "Väsyttää vielä."

"Olisi parasta nousta", Motty sanoi. "Asia on tärkeä."

"Voi se odottaa vielä puoli tuntia", Joe sanoi sukeltaen takaisin tyynyn alle.

Hetkistä myöhemmin peite kiskaistiin hänen päältään. "Mitä helvettiä sinä teet?" hän sanoi peittäen sukuelimensä käsillään.

Motty nauroi hänelle. "Sinä olet taas vetänyt käteen."

"Enkä ole", Joe sanoi vihaisesti ja nousi istumaan.

"Hevonpaskaa", Motty sanoi. "Olen minä nähnyt tahrat lakanoissasi."

Joe katsoi lakanaansa. "Minä nukuin."

"Niin kai", Motty sanoi ivallisesti. "Niinhän sinä aina sanot. Kyllä minä tiedän. Olen tuntenut sinut kakarasta asti."

"Mikä sinusta tekee moisen ekspertin?" Joe kysyi. "Olet vain hiukan minua vanhempi."

"Olen kahdenkymmenenviiden", Motty puolustautui.
"On siinä kylliksi ikää. Muistan, miten kylvetin sinua, kun olit oikeastaan vasta vauva."

"Ja enimmäkseen leikit minun kikkelilläni", Joe vastasi.

"Enkä leikkinyt!" Motty sanoi kiivaasti.

Joe otti kätensä pois sukuelimiltään. "Minulla seisoo nyt", hän sanoi. "Haluaisitko taas kylvettä?"

"Sika!" Motty tiuskaisi. "Sinulla on perverssi mieli. Luen kaikki jutut, joita kirjoitat niihin lehtiin. Härskéjä rakkaustarinoita, härskéjä etsivätarinoita, härskéjä seikkailukertomuksia."

Joe katsoi häntä. "Ei sinun ole mikään pakko lukea niitä."

"Olin utelias siitä, mitä sinä teet", Motty sanoi.

"Panivatko ne himot hyrräämään?" Joe kysyi.

"Ne inhottavat minua", Motty sanoi. "Jos haluat olla olevinasi kirjailija, mikset kirjoita säädyllysiin lehtiin? Saturday Evening Postiin, Collier'siin, Ladies' Home Journaliin."

"Minä koetin", Joe sanoi. "En osaa kirjoittaa sellaisia juttuja." Hän istui hiljaa hetken. "Mutta ei se niin paha ole. Minä saan jutuistani keskimäärin viisitoista dollaria viikossa."

"Se ei ole paljon", Motty sanoi. "Minähän saan kolmekymmentäviisi viikossa mainoscopyna A & S:ssä."

"En minä sano sitä kirjoittamiseksi", Joe sanoi. "Ja olethan sinä lisäksi myyntitiskin takana."

Motty sivuutti huomautuksen ja meni ovelle. "Sinun on syytä tulla alas. Äitisi on kiihdyksissään."

Joe odotti ja nousi vuoteesta vasta kuullessaan askelien laskeutuvan portaita alas halliin. Hän venytteli ja hengitteli syvään selkoselällään olevan ikkunan ääressä. Oli jo lokakuu, mutta ilma oli yhä lämmintä ja kosteaa. Vaikutti siltä, ettei kesä aikonut luovuttaa ollenkaan. Hän

nojasi ikkunalautaan ja katsoi pienelle pihatielle, joka erotti heidän talonsa naapuritalosta. Motty näkyi tulevan sivuovesta ulos.

"Sinä myöhästyit töistä", hän huusi.

"Nyt on torstai. Liike avataan torstaina myöhään."

"Ai."

Motty katsoi ylös. "Teetkö töitä myöhäiseen tänä iltana?"

"En", Joe sanoi.

"Voisit ehkä tulla hakemaan minut. En mielelläni kulkisi kotiin yksin. Se on pelottavaa kulmakuntaa iltaisin."

"Minä soitan", Joe lupasi. "Koetan tulla."

"Okei", Motty sanoi ja käveli kadulle.

Joe kääntyi pois ikkunan luota. Motty oli kiva likka, vaikka toisinaan oikea piikki perseessä. Hän oli asunut heidän luonaan kymmenvuotiaasta saakka. Hänen vanhempansa olivat kuolleet autokolarissa, ja kun Joen äiti oli ainoa sukulainen, oli ihan oikein ottaa sisaren lapsi luokseen.

Joe katsoi huonetta. Hänen veljensä vuode oli edelleenkin sen toisella puolella aivan kuin velipoikaa olisi odotettu kotiin joka ilta. Steven oli vanhempi veli, seitsemän vuotta vanhempi, ja opiskeli lääketiedettä Oklahomassa ja pääsi käymään kotona vain kahdeksi viikoksi vuosittain lomien aikana.

Toisinaan Joe ihmetteli, oliko Steven todellakin hänen veljensä. Steven oli aina kovin totinen, opiskeli aina ja oli lapsesta asti tiennyt haluavansa lääkäriksi. Joella oli tapana härnätä häntä sanomalla, että hän halusi lääkäriksi vain, jotta voisi suostutella Mottyn riisuutumaan alastomaksi tutkimusta varten. Mutta Stevenillä ei ollut huumorintajua. Hän ei nauranut milloinkaan.

Joe otti savukkeen pakkauksesta lipaston päältä, sytytti sen ja veti henkosen. Maku ei ollut kaksinen. Hän piti enemmän Luckyista, mutta vaikka Luckyn laatukin oli lähtenyt sotaan, kuten huuli kuului, ne maksoivat yhä enemmän kuin Twenty Grandit, joten hän poltteli näitä. Hän nipisti huolellisesti savukkeen sammuksiin ja pani sen sitten tuhkakuppiin polttaakseen loppuun myöhemmin. Hän veti ylleen kylpytakin ja meni käytävään ja vanhempiensa makuuhuoneen vieressä olevaan kylpyhuoneeseen.

Äiti oli selin häneen, kun hän tuli keittiöön, eikä kääntynyt katsomaan, vaan kysyi olkansa yli, edelleen rapsuttaen porkkanoita pesualtaassa: "Haluaisitko aamiaista?"

"Ei, kiitos", Joe sanoi. "Vain kupin kahvia."

Äiti ei kääntynyt vieläkään. "Kahvi tyhjään mahaan ei tee hyvää."

"Ei ole nälkä", Joe sanoi istahtaen pöydän ääreen. Hän istui siinä pyöritellen natsaa sormissaan, kunnes palanut pää oli varissut pois.

Äiti tuijotti savuketta tuodessaan hänelle kahvikupin. "Tupakka on pahinta sinulle. Se tyrehtyttää kasvusi."

Joe nauroi. "Äiti, minulla on mittaa jo metri ja seitsemänkymmentäseitsemän. Tuskinpa tarvitsee kasvaa enempää."

"Näitkö kirjeesi?" äiti kysyi äkkiä.

Joe laski kupin kädestään ennen kuin ehti maistaa.

"Minkä kirjeen?"

Se oli pöydällä. Äiti työnsi sen häntä kohti. Se näytti viralliselta. Se olikin virallinen. Se oli kutsuntalautakunnalta. Hän avasi sen nopeasti. Eikä hänen tarvinnut nähdä kuin ensimmäinen sana:

"Tervehdys."

"Voi paska!" hän sanoi ja katsoi sitten äitiään.

Äiti itki jo.

"Äiti, lopeta tuo", hän sanoi. Ei tämä ole mikään maailmanloppu."

"Yks-Aa", äiti sanoi. "Kolmen viikon kuluttua sinun pitää ilmoittautua Keskukseseen lääkärintarkastukseen."

"Ei se mitään merkitse", Joe sanoi. "Olenhan minä ollut jo toista vuotta Yks-Aa. Sitä paitsi luin lehdestä, että vain neljäkymmentä prosenttia kutsutuista läpäisee tarkastuksen. Minä en ehkä edes kelpaa."

"Sinulla pitäisi olla sen verran tuuria", äiti sanoi niiskaisten.

Joe nauroi jälleen. "Olen varma, että me voimme tehdä jotakin. Isähän on Abe Starkin oikein läheinen ystävä. Ja on muutamia muitakin, joille voimme puhua." Hän ei halunnut mainita että isä oli oikein hyvissä väleissä myös Brownsvillen poikien kanssa. Äiti tiesi kyllä, mutta ei halunnut koskaan puhua siitä. Äiti ei ikinä olisi myöntänyt, että hänen miehensä harjoitti koronkiskontaa samalla, kun piti kanakauppaansa Pitkin Avenuella.

"Kukaan ei pysty vaikuttamaan kutsuntalautakuntaan", äiti sanoi. "Mieheissä täytyy todella olla jotain vikaa."

"Ehkä ne saavat selville, että minulla on tippuri", Joe sanoi.

Äiti tuijotti häntä. "Onko sinulla?" Äiti ei tiennyt, ollako onnellinen vai vihainen.

"Ei", Joe sanoi.

"Miten kävi sen sinun työpaikkasi Daily Newsissa?" äiti kysyi. "Lehtiväkeä ei kutsuta asepalvelukseen. Sinun ei olisi pitänyt jättää sitä."

"En minä jättänyt sitä", Joe sanoi. "Olen kertonut monta kertaa, että sain potkut. Ne eivät halua pitää töissä ketään Yks-Aata, koska eivät voi luottaa siihen, että sellainen voi pysyä työpaikassaan."

"Sinun tyttöystäväsi, se lehden etevä kirjoittaja - hänen olisi pitänyt tehdä asialle jotain."

Joe oli hetkisen vaiti. Hän ei millään voinut kertoa äidille, että oli saanut potkut juuri sen vuoksi, kun kiksautteli Kittyä. Hän sytytti natsan, puhalsi savua ja kohotti sitten kahvikupin huulilleen. "Stevenin vuoksi sinun ei ainakaan tarvitse olla huolissasi", hän sanoi. "Hänen pitäisi olla turvassa vielä ainakin neljä vuotta."

"Sinäkin olisit ollut turvassa", äiti sanoi, "jos olisit mennyt siihen työhön Izzy-enosi konepajaan."

"Emmehän me olleet silloin sodassa", Joe sanoi. "Sitä paitsi tiedät, etten voisi tehdä sellaista työtä. Minä olen kirjoittaja."

"Sinun olisi pitänyt mennä City Collegeen", äiti sanoi. "Ehkä ne olisivat voineet saada sinulle lykkäyksen."

"Ehkä", Joe vastasi. "Mutta en läpäissyt kokeita."

"Vika oli siinä, ettet sinä ollut ollenkaan vakavissasi", äiti sanoi. "Juoksentelit vain aina niiden pikku huorien kanssa."

"Älähän nyt, äiti", Joe sanoi. "Seuraavaksi sinä kai sanot, että minun olisi pitänyt mennä naimisiin."

"Lykkäyksen takia", äiti sanoi, "en olisi nurkunut, vaikka olisit vienyt vihille jonkun niistä huorista."

"Mitä minä olisin siitä hyötynyt?"

"Kolme-Aan", äiti sanoi. "Ja ehkä enemmänkin, jos olisi tullut lapsi."

Joe pudisti päätään. "Mutta se on ollutta ja mennyttä. En tehnyt mitään noista asioista, joten annetaan olla."

Äiti katsoi häntä ja alkoi taas vetistellä. "Puhuin isäsi kanssa. Hän haluaa, että menet hänen luokseen juttelemaan."

"Hyvä on", Joe sanoi ja hymyili sitten. "Ehkä nukunkin kanaliikkeessä kolme tai neljä yötä, ennen kuin menen

Keskukseen. Ehkä olen sitten niin kanantäissä, että ne heittävät minut ulos.”

”Älä tee pilaa isästäsi”, äiti sanoi.

Joe vaiken. Äiti oli laitattanut autotalliin erityisen suihkun, jotta isä voi jättää vaatteensa sinne ja peseytyä, ennen kuin tuli kotiin töiden jälkeen.

Äiti palasi pesualtaan luo. ”Mene ylös ja pukeudu. Laitan sinulle aamiaista, ennen kuin lähdet ulos.”

Hän käveli hitaasti Pitkin Avenuen lounastuntitungoksessa. Katsoessaan sisään Little Oriental -ravintolan ikkunoista hän näki, että kaikki pöydät olivat jo täynnä, ja jono asiakkaita odotti ateriovuoroaan. Kadun toisella puolella otettiin alas Loew's Pitkin -teatterin aamunäytöksen mainosjulistetta; pääsymaksu olisi tästä kello kuuteen saakka kaksikymmentäviisi senttiä. Niiden kaksoisfilmiesitys ei kiinnostanut häntä. Hän piti enemmän siitä, kun oli lavaohjelma ja vain yksi elokuva. Silloin siellä oli mahtavia juontajia - Dick Powell, Ozzie Nelson, he olivat suurenmoisia. Oli muitakin, mutta kaikki olivat nyt lähteneet Hollywoodiin päästäkseen filmeihin.

Hän käveli vielä neljä korttelia. Nyt ei ollut enää kalliita liikkeitä; myymälät olivat karuja ja niukemmin somistettuja. Edes Rosencrantzillakaan ei ollut samaa tyyliä kuin Woolworthilla vain viiden korttelin päässä. Hän kääntyi kulman taakse sille kadulle, jonka varrella hänen isänsä kanaliike sijaitsi.

Se oli sivukadun puolivälissä, verkkoaidan kokonaan ympäröimä iso tontti. Tontin kulmassa oli pieni rakennus, noin kuusi metriä kanttiinsa, siitä aita jatkui, ja keskellä oli iso pariportti, josta maalaisten kuormaautot pääsivät tuomaan siipikarjaa maaseudulta. Tontin perällä oli pitkä vaja, jossa kanat ja muut linnut juoksentelivat kapeissa

häkeissä lisäten kaakatuksensa ja toitotuksensa kadun meluun. Joe seiso i kadun toisella puolella ja katsoi maalattua kylttiä, joka oli verkkoaidan koko etupuolen mittainen.

PHIL KRONOWITZ - ALBERT PAVONE

ELÄVIÄ KANOJA - GALLINE VIVE

KOSHERTEURASTUSTA - RAVINTOLAPALVELUA

RABBIN VALVONNASSA

TUKUSSA ja VÄHITTÄIN

Kyltti oli maalattu rohkein valkoisin kirjaimin kiiltävälle vihreälle pohjalle. Hän seiso i jalkakäytävällä lopetellen savukkeensa. Isä ei pitänyt siitä, että hän poltti.

Hän pudotti natsan kadulle ja meni ajotien yli pikku rakennuksen luo. Hän käänsi ovenkahvaa. Ovi oli lukossa. "Hemmetti", hän sano i itsekseen. Häntä inhotti kulkea pihan kautta. Hän inhosi sen hajua ja melua ja hätäänsä kiljuvan siipikarjan verta.

Rakennuksen takana hän kulki pitkän vajan ohi. Sen ensimmäinen puolikas oli pyhitetty kosherlinnuille. Sen edessä oli kymmenkunta kolmikulmaista rautasuppiloa, ja kunkin pohjasta johti putki sankoon. Täällä *shochet* viilsi kanalta kaulan auki ja työnsi sitten sen pään suppiloon siksi, kunnes veri oli valunut kuiviin. Sitten *shochet* mutisi rukouksen ja antoi kanan asiakkaalle - tai ylimääräisestä viisi- tai kymmensenttisestä ojensi sen kynijälle, joka nyppi höyhenet ja pyöräytti sen jälkeen kanaa tulen yläpuolella poistaakseen täit ja höyhenentyngät. Tämä oli Joen isän puolikas liikettä.

Al, isän liikekumppani, oli paksu, hymyilevä italialainen. Hän myi siipikarjaa paljon enemmän kuin Phil Kronowitz - ei vain siksi, että myi halvemmalla, vaan myös sen vuoksi, kun ei ollut rituaalia hidastamassa työtä. Hänen työntekijänsä vain katkaisivat kanoilta kaulan ja päästivät ne räpistelemään mielettömästi ja

roiskimaan verta pitkin tarhaa, ja kun ne olivat kuolleita, ne heitettiin sammioon kiehuvaan veteen, niin että höyhenet irtosivat sitten isolla teräsharjalla.

Isän puolella ei ollut nyt asiakkaita. Kaksi kynijää ja *shochet* istuivat toimistorakennuksen seinustalla. *Shochet* poltteli savuketta. Hän oli iso mies, jolla oli pitkä musta parta ja *payess* kuoppaisten kasvojen peittona. Joe puhui englanniksi. "Miten voitte, rabbi?"

"Miten pitäisi voida?" *shochet* vastasi. "*Ich mach a leben*", hän lisäsi jiddisiksi, vaikka Joe tiesi hänen puhuvan englantia yhtä hyvin kuin Joe itsekin.

Joe nyökkäsi. "Missä isä on?"

"Missä hänen pitäisi olla?" *shochet* vastasi.

"Toimistossa ei ole ketään", Joe sanoi. "Entä Josie?"

Josie oli iso nainen, joka toimi kassana ja kirjanpitäjänä.

"Hän meni lounaalle", *shochet* sanoi.

"Isän kanssako?" Joe kysyi. Hän oli aina arvellut, että hänen isänsä nai Josieta. Josie oli rintava ja persevä daami - juuri sellaisista isä piti.

Shochet tuntui ajattelevan samaa. "Minä hoidan omat asiani. En tiedä, mitä toiset tekevät lounastunnillaan."

"Paskapää", Joe sanoi itsekseen mennessään Alin luo, joka seiso i kiehuvan veden sammioden luona. "*Buon giorno, Tio Alberto*", hän sanoi hymyillen.

"*Vass machst du, Yussele?*" Al nauroi. "Ei hullummin *lukshilta?*"

Joe nauroi myös. "Al-setä, sinähän puhut jiddisiä paremmin kuin minä."

Alilta ei tarvinnut kysyä. "Isäsi on lounaalla Little Orientalissa. Hän sanoi minulle, että sinun pitäisi mennä heti sinne."

"Little Orientalissa?" Joe kysyi. "Minä luulin, ettei Jake päästä häntä ravintolaan, koska pelkää, että hän toisi

sinne kanantäitä.”

”Isäsi kävi suihkussa ja vaihtoi oikean puvun ylleen”, Al sanoi. ”Ja kyllä Jake olisi päästänyt hänet ilman sitäkin. Isäsi syö lounasta herra Buchalterin kanssa.”

”Gurrahin?” Joe kysyi. Alin ei tarvinnut vastata. Joe tiesi, keitä he olivat. Lepke ja Gurrah omistivat Brownsvillen ja itäisen New Yorkin. Edes mafiakaan ei vittuillut heille.

”Hyvä on, Al-setä. Minä menen heti sinne. Kiitos.”
”Olen pahoillani Yks-Aan vuoksi”, Al sanoi. ”Toivon, että kaikki sujuu hyvin.”

”Kiitos, Al-setä”, Joe sanoi. ”Kyllä se hyvin sujuu, menköönpä kuinka tahansa.”

2

Louis Buchalter oli noin 170 sentin mittainen mies, jolla oli pulleat kasvot ja ilmeettömät silmät suoraan asetetun leveälierisen fedoran varjossa. Kaksi muuta miestä istui hänen sivuillaan pyöreän pöydän ääressä Joen istuutuessa isänsä viereen.

"Sinä siis olet se kirjoittelija?" Buchalter sanoi Joelle yllättävän ohuella äänellä.

"Niin, sir", Joe sanoi.

Buchalter katsoi Joen isää. "Hän on hyvännäköinen poika, Phil. Mikä siis on ongelmana?"

"Hän on Yks-Aa, ja hänen äitinsä on tulossa hulluksi."

"Onko hänet jo kutsuttu tarkastukseen?"

"On", Phil sanoi. "Kolmen viikon kuluttua." Buchalter vaikenen hetkisen. "Keskukseen?" hän sanoi viimein. "Se tulee kalliiksi. Olisi paljon helpompaa, jos olisimme kuulleet hänestä paikallisessa kutsuntalautakunnassa."

"Mutta voitteko tehdä sen?" Phil kysyi innokkaasti.

"Kaikkea voidaan tehdä" Buchalter vastasi. "Mutta kuten sanoin, se tulee kalliiksi."

"Kuinka kalliiksi?" Phil kysyi.

Buchalterin katse oli tutkimaton. "Kaksi tonnia käteistä ja kaksikymmentäviisi prosenttia pankkituotosta kymmenen sijasta."

Joe katsoi isäänsä. "Isä, ei se kannata. Minulla on neljäkymmenen prosentin mahdollisuus saada Neljä-Äf."

"*Grosser k'nocker!*" hänen isänsä sanoi kiukkuisesti.

"Mikä tekee sinusta asiantuntijan?"

Joe oli ääneti Philin kääntyessä Buchalterin puoleen. "Louis, eikö ole mitään muuta keinoa?" hän kysyi.

Buchalter pudisti päätään ja viivytteli sitten hetkisen. Hän katsoi Joeta, mutta puhui Philille. "Onko hänellä töitä?"

"Ei", Phil sanoi. "Hän tekee työtä kotona. Hänellä on kirjoituskone huoneessaan."

"Voisiko hän työskennellä liikkeessä?" Buchalter kysyi.

"Millaisessa liikkeessä?" Phil kysyi.

"Se on siisti", Buchalter sanoi. "Hänen tarvitsisi vain vastata puheluihin ja joskus viedä paketteja."

Phil vaiken.

"Ja se tekee meille helpommaksi muuttaa hänen luokituksensa. Liike on Manhattanilla, ja jos hän hankkii huoneen siitä läheltä, me voimme hukata hänen kutsuntapaperinsa ja antaa hänelle koko nivaskan uudella nimellä." Buchalter katsoi Joeta. "Panetko pahaksesi, jos työkaverina on *shvartzer*?"

Joe pudisti päätään. "En ollenkaan."

"Saat kaksikymmentäviisi viikossa."

"Aina parempaa", Joe sanoi. "Mutta jääkö minulle aikaa kirjoittaa?"

"Sinulla on aikaa vaikka kuinka", Buchalter sanoi.

"Asiakkaita ei tule sinne liikkeeseen"

"En halua, että poikani joutuu poseen", Phil sanoi.

"Phil, tekisinkö minä sinulle sellaista?" Buchalter sanoi.

"Tiedän, ettet tekisi", Phil sanoi. "Mutta toisinaan asiat menevät pieleen."

"Takaan sen", Buchalter sanoi. "Ja jos teet tämän puolestani, me voimme unohtaa sen kaksikymmentäviisi prosenttia pankista ja pysyä vanhoissa luvuissa." "Entä ne kaksi tonnia?" Phil tivasi.

"Ne sinun täytyy maksaa", Buchalter sanoi. "Ne rahat eivät tule minulle. Ne ovat niitä heppuja varten, jotka

joutuvat hoitamaan paperihomman.”

Phil mietti hetken ja ojensi sitten kätensä. ”Kiinni veti.” Buchalter puristi hänen kättään ja kääntyi sitten Joen puoleen. ”Onko sinulla kutsuntakortti ja ilmoitus mukanasasi?”

”On, sir”, Joe sanoi.

”Anna ne minulle.”

Joe otti ne taskustaan ja ojensi pöydän yli. Buchalter katsoi papereita hetken ja ojensi ne sitten toiselle vieressään istuvista miehistä, joka pani ne taskuunsa.

”Kronowitz”, Buchalter sanoi. ”Meidän täytyy muuttaa se nimi. Onko ehdotuksia?”

”Joseph Crown on se nimi, jolla kirjoitan”, Joe sanoi.

”Kyllä se kelpaa”, Buchalter sanoi. Hän kääntyi vieressään istuvan miehen puoleen. ”Merkitse muistiin.” Mies nyökkäsi.

Buchalter puhutteli taas Joeta. ”Kirjoita muistiin nimi ja osoite. Menet sinne huomisaamuna kello kymmeneksi.” Hän odotti, kun Joe otti esiin kynän ja pienen muistikirjan. ”Caribbean Imports, 53. kadun ja Kymmenennen avenuen kulma. Miehen nimi on Jamaica. Puhelinnumeron löydät luettelosta.”

”Niin, sir”, Joe sanoi.

”Onko mitään muuta, Phil?” Buchalter kysyi.

”Ei mitään, kiitos, Louis”, Phil sanoi. ”Olen oikein kiitollinen sinulle.”

”Sitä vartenhan ystävät ovat”, Buchalter sanoi. Hän nousi, ja ne kaksi miestä nousivat myös. ”Minä menen keittiön kautta”, hän sanoi ja katsoi sitten Joeta. ”Onnea, poika.”

”Kiitos, herra Buchalter”, Joe sanoi.

Isä odotti, kunnes Buchalter ystävineen oli poistunut, ja katsoi sitten poikaansa. ”Ellei äitiäsi olisi”, hän sanoi

katkerasti, "olisin antanut sinun mennä armeijaan ja saada surmasi."

Joe vaiken.

Phil katsoi häntä ja pudisti murheellisesti päätään. "Haluatko lounasta?"

"En, kiitos, isä", Joe sanoi. "Äiti laittoi minulle aamiaista juuri ennen kuin lähdin tänne."

Isä nousi jaloilleen. Hän oli iso mies, yli metrin ja kahdeksankymmenen. "Lähdetään sitten", hän sanoi. "Nyt on torstai-iltapäivä, ja meillä on hyvin kiirettä."

Jake juoksi ravintolan etuosasta pöydän luo. "Onko tämä muka jokin kokoushuone?" hän nurkui. "Kukaan ei syönyt."

Phil katsoi häntä halveksivasti ja heitti kymmenen dollarin setelin pöydälle. "Tämän pitäisi kattaa", Phil sanoi ja marssi ulos.

Joe astui ulos ravintolasta isänsä kanssa. "Minulla on tapaaminen toimituksessa."

Isä katsoi häntä. "Eikö sinulla ole mitään muuta sanottavaa?" Joe katsoi isäänsä, kurkotti sitten ja suuteli häntä suulle.

"Kiitos, isä."

Philin silmissä kimalsivat kyynelät. "Nähdään illalla, *tatele.*"

Hän tuli ulos IRT:n maanalaisen asemalta Canal Streetillä. Holland-tunnelin tulevien ja menevien kuorma-autojen melu oli korvia huumaavaa. Hän odotti kulmassa liikennevalojen vaihtumista päästäkseen toiselle puolelle rakennukseen, jossa lehden toimitus majaili. Se oli uuteen uskoon korjattu varastorakennus, ja vanha tavarahissi kuljetti matkustajiakin. Hissinkuljettaja vetäisi verkkoportin ylös päästämällä hänet sisään. Hän astui ulos viidennessä kerroksessa ja meni maitolasiovesta

toimitukseen. Yksinkertaiset mustat kirjaimet ilmoittivat: "Searchlight Comics".

Hän kulki pitkää käytävää. Ikkunaseinän puolella oli taideosasto. Siellä kuvittajat työskentelivät piirustuslautojensa ja telineittensä ääressä. Sisäseinän puolella käytävää olivat toimitushenkilöstön ja talousosaston toimistohuoneet. Ovettomat kuutiomaiset huoneet olivat rivissä kuin lasiseinäiset vankisellit. Hän pysähtyi ja astui yhteen avotoimistoon.

Herra Hazle, lehtiryhmän päätoimittaja, oli melkein piilossa pöydällään olevien käsikirjoitusten ja piirrosten pinon takana. Hän katsoi sen yli ja viittasi Joeta tulemaan peremmälle.

"Tule sisään, Joe", hän sanoi. "Ajattelinkin sinua juuri."

Joe hymyili. "Hei, herra Hazle. Toivon, että teillä on minulle sekki."

"Päivässä tai parissa", herra Hazle sanoi tirkistellen häntä silmät pöllömäisinä pyöreiden lasien takana kaljun alapuolella. "Halusin jutella kanssasi siitä syystä, että me pidimme oikein kovasti siitä sinun jutustasi Spicy Adventureen."

"Sepä hyvä", Joe sanoi seisten edelleenkin. Pieneen huoneeseen ei olisi mahtunut toista tuolia.

"Puhuin pomon kanssa", Hazle sanoi. "Hänkin piti siitä, mutta sanoi, että kaksi ja puoli tuhatta sanaa on kertomuksen mitaksi liikaa. Se veisi kuvien kanssa kymmenen sivua, eikä meillä ole kylliksi tilaa. Viisi sivua juttua kohden on yläraja."

"Mitä siis tehdään?" Joe kysyi.

"Pomo sanoi pitävänsä siitä niin kovasti, että toivoo, että kasvatat sen jatkosarjaksi, ehkä kaksikymmentä jaksoa, yksi kuhunkin numeroon."

Joe katsoi häntä. "Tuhatkaksisataa sanaa kuhunkin jaksoon sentillä sanalta tekee vain kaksitoista dollaria

juttua kohden. Tiedän, että kuvittajat saavat enemmän. He saavat kaksikymmentäviisi dollaria sivulta.”

”Sellainen lehtihän tämä on”, Hazle sanoi. ”Eivät meidän lukijamme lue, he haluavat katsella piirroksia tisseistä ja pyllyistä.”

”Pitäisi minun silti saada enemmän”, Joe sanoi.

Hazle tuijotti häntä. ”Minäpä tiedän. Pomo piti jutusta, varsinkin siitä tyttötyypistä, Honey Darlingista. Ehkä saan hänet suostumaan siihen, että muutat sen kertomussarjaksi: joka kuukausi olisi eri seikkailu, Honey Darling päähenkilönä. Sillä tavoin hän maksaa sinulle kaksi senttiä sanalta, ja sarjakertomuksiin mahtuu seitsemänsataaviisikymmentä sanaa. Näin sinä saat viisitoista dollaria kuussa, eikä se estä sinua kirjoittamasta meille muitakin juttuja.”

”Mahtaako hän suostua?”

”Menen heti kysymään häneltä”, Hazle sanoi. ”Jos vain itse suostut.”

”Suostun minä”, Joe sanoi.

”Istu tuonne käytävään vähäksi aikaa”, Hazle sanoi.

”Minä tulen takaisin muutaman minuutin kuluttua.”

Joe istuutui tuolille käytävään Hazlen mennessä sen päähän ja astuessa ainoaan siellä olevaan ovelliseen huoneeseen. Joe kaivoi esiin savukkeensa ja sytytti yhden. Hän veti syvän henkosen ja katsoi tyttöä, joka istui kirjoituskoneen ääressä käytävän toisella puolella. Tyttö katsoi takaisin hetkisen ja keskittyi sitten kirjoituskoneeseensa. Joe katseli hänen kirjoittamistaan imien savukettaan.

Tuokion kuluttua tyttö kääntyi häneen päin ja huudahti: ”Oletko sinä Joe Crown?”

Joe nyökkäsi.

”Niin minä ajattelin”, tyttö sanoi. ”Olen lukenut suurimman osan siitä, mitä olet lähettänyt. Sinä olet

hyvä, ehkä paras kirjoittaja, mitä täällä käy. Hazle itse sanoi niin.”

”Sepä hyvä”, Joe sanoi.

”Sinä olet niille liian hyvä”, tyttö sanoi. ”Ehkä sinun pitäisi kokeilla parempia lehtiä.”

”Ei ole suhteita”, Joe sanoi. ”Suhteita pitää olla; muuten juttuja ei edes lueta.”

”Sitten sinulla pitäisi olla agentti.”

”Tarvitsisin suhteita siihenkin. Agentit eivät haaskaa aikaansa aloittelijoihin.”

Tyttö katsoi häntä. ”Minä annan sinulle yhden tutun agentin nimen. Mutta älä sano herra Hazlelle, että kerroin sinulle.”

”Lupaan, etten sano”, Joe sanoi.

Tyttö vilkaisi olkapäänsä yli varmistaen, ettei Hazle vain ollut palaamassa. Sitten hän nopeasti naputti nimen paperiliuskalle ja toi sen käytävän poikki. ”Pistä se taskuusi, nopeasti”, hän sanoi hermostuneesti.

”Mikä sinun nimesi on?” Joe kysyi tehden työtä käskettyä.

”Kirjoitin senkin ja puhelinnumeroni”, tyttö sanoi.

”Mutta voit soittaa minulle vain sunnuntaisin. Se on ainoa vapaapäiväni.”

”Okei”, Joe sanoi. ”Soitan kyllä. Suuret kiitokset.”

Tyttö nyökkäsi ja palasi koneensa ääreen Hazlen tullessa käytävää myöten. John katsoi kaljua miestä.

”Herra Kahn haluaa nähdä sinut”, Hazle sanoi.

Joe seurasi päätoimittajaa suljettuun toimistoon. Se ei ollut iso, mutta siellä oli neliosainen kulmaikkuna. Seinät oli paneloitu mahonkiviilulla, ja siellä oli jäljitelty mahonkipöytäkin. Yhdellä seinällä oli eri kansikuvien alkuperäismaalauksia.

Herra Kahn oli iso, joviaali mies, jolla oli tuuhea tukkapehko ja kookkaat kilpikonnankuorisankaiset